

да не дойдатъ голѣми води въ десетина деня. Щомъ вдигнатъ срѣдната ракла на моста, другото е сигуръ. Отъ тоя мостъ най-малко трийсетъ хиляди ще паднатъ.

— Ако, разбира се, инженерчето зажуми.

— И ще зажуми: само като му покажа сто лѣсичи очи и всичко е въ редъ.

— А то е отвратително.

— Защо? Е — хе! идеалисто! отъ тебе ще излѣзе добъръ ловджия, но лошъ адвокатъ.

— Та и адвокатитѣ ли ще трѣбва да гледатъ прѣзъ лѣсичи очи.

— Ама че си! Свѣта е такъвъ! Всѣки гледа по-добрѣ да му е.

Какъ ще се постигне това — не е важно.

— А споредъ мене, именно то е важно.

— Е, кажи ми: може ли ако не произвъртишъ, ако не се направишъ ахмакъ, ако . . .

— Може, — нѣкакъ съ досада отговори Радивой.

— А като отиваме на ловъ, защо си туряме каскети сѣщо като цвѣта на шумата? Нали за да излъжемъ дивеча, да се не плаши! — Е-хе-хе-хей!

— Защо ли започваме пакъ тия въпроси? — недоволенъ се обърна Радивой. Нали знаешъ, че никога не сме се съгласявали. Сега да приказваме, то е . . .

— Азъ искамъ да се съгласишъ съ мене, — прѣсѣче го Пашанко. Азъ искамъ да разберешъ живота; че какъвто си пѣргавъ и уменъ — работа може да направишъ.

Радивой замълча, нѣщо вмисленъ.

Пашанко го изгледа и закрачи насамъ натамъ прѣдъ тарпозана.

— Страшно ми прѣгладнѣ, — съ нетѣрпение проду-ма Пашанко и като погледна къмъ гората, довърши: ама тия облаци —

— Ти, ужъ съ врѣмето се занимавашъ, а не можешъ да познавашъ, че ще завали и въ — часъ, два — ще пакъ огрѣе слънце.

— Дано излѣзе както казвашъ, забѣлѣжи съ хитра усмивка Пашанко и като плѣсна рѣцѣ, извика:

— Стара майко, ще бѣде ли, ще бѣде ли?

— Че азъ веки сложихъ, — дочу се гласа на старата жена. Елате де! Малко сиренце, малко лучецъ —